

Po roce v *Raport!u* mám prasklou aortu

Úvodník Jan Henyš

V redakci *Splav!u*, když byla ještě nad divadlem, jsme kdysi složili píseň *Kdyby se ve Splav!u* na nápěv písně *Kdyby se v komnatách*. Její text reflektoval zejména ovzduší redakční místnosti a pracovitost autorů ve *Splav!u* publikujících. Její text bychom rádi otiskli, ale není to možné. Někdo by nás mohl nařknout z nevkusu nebo ohrožování mravní výchovy mládeže. Píseň vznikla v druhé polovině týdne, v době, kdy už jsou všichni unaveni neustálým ponocováním, prací a jucháním, které si ze zbytků sil občas dopřejí. Když se *Splav!* přejmenoval na *Raport!*, přibyl jako epilog verš, který stojí v titulku tohoto úvodníku. Ten (s nadsázkou samozřejmě) vykresluje režim, v kterém redakce funguje. Spánkový deficit způsobený prací přes noc má za následek kognitivní úpadek, který se (mnohdy marně) snažíme zahnat vypnutými budíky a odpoledními šlofiky. Kvůli nim často přicházíme o program festivalu, jehož bychom se rádi zúčastnili. Ani včera jsme kvůli vám nešli spát, abychom kolem druhé, třetí, možná čtvrté dokončili šestý výtisk letošního *Raport!u*. Redakce totiž jede nonstop. A s tím, co přijde do redakční sdílené složky, má chuť se rvát.

Autor se snaží, ale má třícítku na krku.

PROGRAM - PÁTEK 7/7

9:00 Spořitelna

Původní česká rozhlasová hra – Mgr. MgA. Eva Schulzová, Ph.D., v přednášce načrtne cestu od tradiční rozhlasové hry k dramatickému podcastu

14:00 Zahrada děkanství

O Poezii všedních dnů – přijďte si s Liborem Vackem pohovořit o včerejším scénickém čtení

15:00 Zahrada děkanství

Jak se dělá rozhlas – rozhlasová dílna se členy a vedoucími Dismanova souboru pro účastníky od 8 let

15:00 Zahrada Šrámkova domu

Obrazová kniha a podcastová série Rozhlasto – vedoucí archivu ČRo Tomáš Dufka představí publikaci ke stému výročí rozhlasu v českých zemích

16:00 Zahrada Šrámkova domu

Vysílat slovo, vyprávět zvukem – v debatě o rozhlasovém vysílání se setkají Andrea Hanáčková, Eva Schulzová a Aleš Vrzák

19:30 Sokolovna

Tak teď poezie! – prezentace performativních dílen za doprovodu kojota Jakuba Doubravy

22:00 Spořitelna

Už znějí – výstup učitelské dílny pod vedení Hany Kofránkové

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30–10:00):

Mlaskonka

Oběd (11:30–15:00):

Zelná polévka

Pečená vepřová krkovice, bramborové knedlíky, zelí

Hovězí kostky na pepři, rýže

Šišky s mákem a máslem

Večeře (17:00–20:00):

Zeleninový vývar

Treska s bylinkovým máslem, bramborová kaše

Gnocchi se špenátem a sýrovou omáčkou

Vokýnko

Vajíčková pomazánka

Ořechové řezy

Jak se dělá rozhlasová dramatičtace

Raportáž Ondřej B. Vinš

Sál Spořitelny je tentokrát prořídly, dumám nad tím, zda je to způsobeno čtvrtým pracovním dnem festivalu a únavou publika, nebo tím, že Lenka Veverková není ověčena tituly před i za jménem a po velkých vědeckých jménech přijíždí tato dramaturgyně Českého rozhlasu jako člověk z praxe. O to víc se na její přednášku těším, protože o tématu nevím zhola nic. A musím říct, že nejsem zklamán. Víc než přednášku to totiž Lenka Veverková pojímá jako workshop, ve kterém nám pouští ukázky rozhlasových dramatičtací, jež pak komentuje, upozorňuje na různé možnosti řešení té které situace a přiznává, že každá taková dramatičtace je ze své podstaty formou interpretace. Zaujal mě případ *Přeletu nad kukaččím hnízdem*, kde se dramaturgie musela držet v mantinelech autorského práva, což neumožnilo vycházet z originální předlohy Kena Keseyho, nýbrž z textu divadelní hry Dalea Wassermana (do češtiny převedl Luděk Kárl pod názvem *Kde kukačka hnízdo má*).

Jako další zazní ukázky z mých oblíbených hororů *Spalovač mrtvol* (v úloze pana Kopfrkingla skvělý David Novotný) a *Misery nesmí zemřít*, kde vyslechneme jednu z nejděsivějších scén vůbec (v hlavní roli dvě spisovatelské nohy, poleno a opravdu velké kladivo – poslyš, jak to zní!). Moc oceňuju, že přednášející se věnuje i detailům, které někomu přijdou samozřejmé, ale mně umožňují podívat se na rozhlasový pořad jinýma očima (nebo ho poslouchat jinýma ušima?). Z průběžné diskuze a zkušeností publika i Lenky Veverkové totiž plyne, že mluvené slovo, často ve formě podcastů, rozhodně není na ústupu, naopak je velmi populární i mezi mladšími generacemi. Čestně se tady přiznávám, že já tvořím výjimku, oblíbený podcast nemám a audioknihy poslouchám jen tehdy, když mě bolí oči ze čtení. Proto odcházím z přednášky s pocitem, že je potřeba to změnit a zaposlouchat se. Po panu Kopfrkinglovi přijde prý na řadu ubohý pan Mundstock, oběť tragická i komická.

Autor kamarádovi kdysi pustil Misery, ten z toho dodnes nespí.

Chybí možnost / neudělat nic

Imprese Klára Krásenská

Na Františka Hrušku, uzavírajícího letošní blok autorských čtení, jsme čekali půl noci. Z holandského Haagu, kde právě absolvoval studium sonologie, přijíždí rovnou do Sobotky. Pavel Novotný s Petrem Hruškou vysedávají v zahradě do půl třetí ráno. Teď v zahradě vysedává František, ještě celý v promočním koženém klobouku a sukňových kalhotách – nezeptám se ho a nezeptám. Jakkak jím cloumala holandská vichřice,

copak je to za nestvůru v té nejspokojenější zemi, o níž tak rozpačitě vypráví a kterou si jen stěží dovedu představit? Kéž by se Libor zeptal na ten klobouk, na ten víchř, co jsme včera vyhlíželi, zatímco se vzpínal proti autu, Františkovi, mamince, na světélkující moře, a jak červený je rybíz na tržišti, kéž by se zeptal na to, a ne na vliv otce, vliv Ostravy a ještě jednou otce. Už na to nemyslím. Myslím na Františka, který říká, že nepíše, že v něm cosi vře a už se to dere na povrch, že nepíše a nelze – kdovíproč se to obešlo z uctivé vzdálenosti, aby se nakonec někdo nezačal ptát, co to tu proboha děláme, s kým a bez koho, odkud kam se to vlečeme. Jsem ráda, že František nepíše, a ještě radši, že to nezamlčel. Rozuměj: jsem ráda, protože by docela klidně mohl, dokonce musel moci, ale František zjevně ví, jak zoufale snadno se tahle hra rozehraje. František vleče na krku růženec a ukazuje se, že to není póza, ale hromosvod: i v životě, kde zdánlivě „chybí možnost / neudělat nic“ (*Převážná doba*), lze zvolit zbystřenost nitra, které neuhne před hněvem, zmatkem, samotou, ale právě v tom největším napětí se vystaví možnosti blesku. Možnost: přijmout ránu (ať v podobě slova, zvuku, nebo obrazu), nechat se ranit tam, kde odmítneš usilovat o vlastní tvář.

Autorka je cokoli.

Pohádky, papoušek, pohoda

Reportáž Laura Makovičková

Během čtvrtedního odpoledne se zahrada fary zaplnila těmi nejmenšími návštěvníky festivalu. S Evou Papouškovou si tam měli možnost popovídat o jejích knihách. Ačkoliv zaujmout takhle mladé publikum není vůbec snadné, Papouškové se to nadmíru povedlo. Interaktivní zapojování dětí do programu působilo zcela přirozeně, stejně tak její komunikace s dětmi obecně. Vždy, když se při vyprávění narazilo na slovo, které by pro malé hlavičky nemuselo být tak úplně srozumitelné, ptala se, kdo ho ostatním zkusí vysvětlit. I díky tomu se účastníci měli možnost dozvědět, jaké funkce jsou nezbytné pro fungování nakladatelství, ale také třeba čím je poháněna vzducholod'.

Mimo to pak předčítala tak akorát dlouhé a dobře zvolené ukázky ze svých knih, ze kterých pak malým posluchačům pokládala otázky. Díky předem dané odměně v podobě barevného pírka papouška paní Papouškové byly děti motivovány k pozornému poslechu. Celé publikum navíc pobavila informace, že je její papoušek neslušný, protože mluví sprostě, a že si vždy, když slyší zvuk otevření plechovky, krkne. Troufnu si říct, že se u jejího povídání nejenom nenudily děti, ale dokonce se bavili i rodiče a dospělá část publika. Já sama jsem již během programu přemýšlela, jaké dítě ze svého okolí bych

knihou Papouškové mohla obdarovat. Na závěr bych ještě ráda ocenila paměť Evy Papouškové na jména přítomných dětí a její zájem o to, jaká témata mají děti nejradši.

Autorka by si radši přečetla knihu Kosprda a Telecí, než koukala na Cesty domů.

Není člověka, kterému by něco nechybělo

Imprese Eliška Rybová

Ve čtvrtek odpoledne zahradu rozezněla pohádka *Putování za švestkovou vůní* ze sbírky *Dvanáctero pohádek z celého světa* od Ludvíka Aškenazyho. Příběh o skřítku Pitrýskovi byl sice primárně určen dětem, nemůžu se ale ubránit pocitu, že některé zmíněné zkušenosti a ponaučení z nich vyplývající lépe slouží spíše dospělým nebo dospívajícím. Podobně tomu je například v novele Antoina de Saint-Exupéryho *Malý princ*. To ovšem není jedinou podobností, která mě napadla. Pitrýsek v příběhu vyskočil z obrázku v knížce, kouzlo zdánlivě připomínající pád z vesmíru...

Pitrýskovo filozofické uvažování přimělo k podobným myšlenkám i dospělé publikum. Příkladem je prvotní Pitrýskův toxický vztah s otravnou husou, s níž ho „život svedl dohromady, a tak spolu prostě žijí“, přičemž má o životě každý jinou představu. To je vede k utrpení a hádkám, při nichž skřítko husa štípe do nosu a kvůli nimž si pak Pitrýsek každý večer maže nos „hojivým krémem“. Na základě toho si někteří posluchači mohli vzpomenout na vlastní zkušenosti. Všichni mnohdy zbytečně zůstáváme v toxických přátelstvích, vztazích i zaměstnáních. Stejně tak nám skřítkův neustálý hon za štěstím, který ho ve výsledku vyčerpá a málem během něj ztratí to, co si již vybojoval, naznačuje, že bychom měli být vděční za to, co máme. Ale jak bylo v rozhlasové pohádce řečeno: „Takový člověk se ještě nenarodil, kterému by něco nescházelo.“ Existenční otázky, které si Pitrýsek neustále klade („Jsem skutečný, nebo jsem namalovaný? Proč jsem zrovna na této stránce?“), umocňuje hudba, jejíž výběr je někdy ale dosti nečekaný.

Zvukové zpracování *Putování za švestkovou vůní* pro mě bylo novinkou, a asi i proto jsem se na tento poslech

hodně těšila. Po předchozích posleších na letošní Šrámkově Sobotce jsem ale asi měla příliš velká očekávání. K zamyšlení sice přiměl a celkové zpracování působilo zábavně, pozornost publika ani tu moji si ale do konce udržel jen stěží.

Autorka potřebuje, aby jí Pitryšek svítil na dobrou noc.

„Co máme teď? Ach jo, zase češtinu.“

Imprese Pavlína Kašparová

V hodinách češtiny na mé základní škole se hlemýžď smýkal po mýtině, vůbec jsem nevěděla, kde je Přibyslav, a jako vzor slohové dokonalosti byla představena Božena Němcová. Nic mi to neříkalo a naprostá většina mých spolužáků si pravidelně kladla tu pověstnou otázku „k čemu mi tohle v životě bude“. V hodinách češtiny se často zapomíná odpovídat právě na otázku „proč“ a obracet se k realitě dnešních dětí, které nežijí ve vakuu jednoduchých vět konstruovaných akorát k tomu, aby se do nich vešlo co nejvíce problematických mluvnických jevů. Na to se snaží upozornit češtinář a didaktik Stanislav Štěpáník.

Jazyk je nástroj, kterým tvoříme i reflektujeme svět, nikoliv pouze jakási vykostěná mluvnická teorie. Vezměte si takovou syntax. Syntax není mechanické určování větných členů, ale nabízí nástroj, který nám pomáhá chápat vztahy mezi slovy i větami a jejich významy. Na dnešním odpoledním workshopu se Stanislav Štěpáník snažil velmi různorodé skupině učitelů a učitelek předat poselství, že češtinu je možné učit mnohem autentičtěji. Tak, že reflektuje svět dnešních dětí, které se nesmýkají s hlemýžďem a ani moc nedmýchají, ale zato sledují influencery, užívají anglicismy a jsou pod neustálou palbou (dez)informací a manipulativních sdělení. Na to nesmíme zapomenout. Naopak by mělo být naším cílem o tom s dětmi hovořit – ale přitom samozřejmě nezapomínat na hlavní účel hodin češtiny, a tím je kultivace jazyka. Akorát že lze kultivovat i mnohem zábavněji a bez vytržení z kontextu reality.

A taky nezapomeňte: „Jazyk je mocná zbraň, kterou učíme děti ovládat“.

Autorka měla ráda češtinu už na základce, ale takhle by ji měla ještě mnohem radši.

Karasný ztráty, hledá se Dory

Raportáž Vojtěch Jandera a Ondřej Chaloupecký

Čtvrteční beseda s ostřílenými zahraničními reportéry Miroslavem Karasem a Martinem Dorazínem zaměřená primárně na jejich působení v Rusku, na Ukrajině či v satelitních státech bývalého Sovětského svazu byla pro řadu členů redakce *Raport!u* hlavním lákadlem čtvrtěčního programu festivalu. O to více, že výklad měl být doplněn i o širší kontext konfliktu na území Ukrajiny z pohledu obou novinářů. Někteří z redaktorů se totiž zmíněné problematice věnují i v běžném profesním životě.

Za bezmála třicet let práce v oblastech válečných konfliktů či místech pro Středoevropana ne zcela přívětivých nabrali Karas i Dorazín nepřeborně zkušeností, o které jsme doufali, že se s obecnějším alespoň z části podělí. K našemu zklamání se však beseda točila spíše okolo obecné diskuze o ruské mentalitě či agresi tohoto „pupku světa“ mířené na okolní státy.

O zvěrstvech, která ruská armáda v okupovaných oblastech páchá, zajisté nikdo nepochybuje. Je třeba je připomínat, abychom nezapomínali na hrůzné činy, jichž jsou bohužel lidské bytosti schopny. Na druhou stranu nepovažujeme za nutné opakovat jeden příklad čtyřikrát po sobě, podobný názor ostatně zřejmě sdílel i Martin Dorazín, který si musel v průběhu besedy promptně odskočit.

Obecně je škoda, že otázky pokládané hostům neměřily spíše na příběhy z jejich každodenní praxe a k radám aspirujícím novinářům. Namísto toho byly věnovány geopolitickým tématům téměř konstantně propíraným v tisku, o nichž každý člověk zákonitě musí mít povědomí, pokud alespoň po očku sleduje momentální situaci v regionu.

Dorazínovy vzpomínky na Jižní Osetii či Karasovo působení v Moskvě a schůzky s předními ruskými politickými představiteli působily bezesporu pouťavě, jen jich bohužel bylo jak šafránu. Z besedy jsme tedy k našemu neštěstí odcházeli především se zdřevnělými nohama a poněkud rozporupnými pocity.

Autoři zahučeli do náruče bulváru, rádi o sobě však mluví jako o novinářích.

Žádám kvóty na alikvóty

(Ne)jazykové okénko Jan Henyš

I dnes v chytrolínském okénku, jak se mu v redakci interně přezdívá, odplujeme mimo vody lingvistiky do vod značně rozvlněných. Vlny jsou totiž něčím, čím je toto moře vyhlášené. Pevně se držte a posilněte se kine drylem – vplouváme do oblasti hudební akustiky.

Pavel Novotný při svém vystoupení před jednou písní vyzval publikum, aby se snažilo uhodnout, které nástroje slyšíme. Tipy byly různé. Mezi návrhy jsem zaslechl

svářečku, zubní kartáček, sud a holicí strojek. Podle čeho vůbec zjišťujeme, jaký nástroj právě slyšíme? Jsou za to zodpovědné alikvotní tóny. Těm se také říká vyšší harmonické, jsou to totiž tóny, které zní nad základním tónem. Alikvotní tóny se ozývají v různých měrách na různých násobcích základní frekvence. Kupříkladu taková struna kytary, brkneme-li, nevytvoří čistou sinusoidu, protože rezonují i její části. To můžeme ověřit hraním tzv. flažoletů. Těch docílíme, když nepřitiskneme strunu na pražec, ale pouze jemně přiložíme prst na strunu. Uděláme-li to na dvanáctém pražci, zahrajeme flažolet, který zní přesně o oktávu výše než základní tón struny. Dvanáctý pražec se totiž nachází přesně v polovině struny. Zahráním strunu přepůlíme a necháme znít její polovinu na dvojnásobné frekvenci – oktávě. Hraním flažoletů na jiných pražcích můžeme nechat rozeznít alikvotní tóny, které jsou dokonce výše než jakýkoli tón, kterého je možné (izolovaně) dosáhnout klasickým hraním na hmatníku kytary.

Síla alikvotních tónů se různí nástroj od nástroje. V důsledku toho se jejich zvuky liší tzv. barvou. Jsou-li u nástroje výrazné liché alikvotní tóny, vnímáme jejich zvuk jako ostrý a pronikavý (třeba sitár), jsou-li výrazné alikvotní tóny sudé, vnímáme barvu jako kulatou, dutou, měkkou (třeba basklarinet).

Náš hlas funguje na stejných principech. Jeho barva je dána rezonančním prostorem, který je dán přirozenou polohou danou anatomí hlavy, krku a hrudi, ale také vědomou modulací, která už je v rukou, resp. hrdle a ústní dutině zpěváka či zpěvačky. Usilovným tréninkem je možné zaměřit se na alikvotní tóny, cíleně je umocnit a jejich zkrocením se naučit tzv. alikvotní zpěv. Při něm zní silně oba tóny, základní i umocněný alikvotní.

V jazykovém okénku už jsme se letos setkali s hvízdavými jazyky, s jazyky obsahujícími mlaskavky nebo čtvrttónovou hudbou. V našem kulturním prostředí se s nimi setkáváme jen zřídka a nejsme na ně zvyklí. S alikvotním zpěvem to není jinak. Jeho doménou je zejména Mongolsko, přilehlá Tuva a Tibet. Na západ k nám proniká v podobě moderních hudebních projektů, jako je populární mongolská kapela The Hu interpretující tradiční hrdelní zpěvy na pozadí rockové instrumentace. S alikvotním zpěvem se můžeme setkat i ve světě vážné hudby. Vaší pozornosti by neměl uniknout alikvotní sbor Spektrum, jehož zvuk je naprosto unikátní a krásně si rozumí s kostelní akustikou. Trochu pisklavé, ale neuvěřitelně jemné vyšší harmonické tóny se vznášejí nad hlavami, mezi žebry lodní klenby, pod nimi zní základní tóny a dohromady vzniká něco skutečně nadpozemského.

Na závěr pár praktických informací. Výborná videa nahrává na YouTube alikvotní zpěvačka Anna-Maria Hefele, na stejné adrese naleznete jak písně kapely The Hu, tak nahrávky sboru Spektrum. A pokud někde najdete metr žebrované hadice, zkuste ji roztočit nad hlavou. S rostoucí rychlostí točení se začnou ozývat stále silnější a vyšší tóny. Hádejte, jak se jim říká.

Autor se to zkusil naučit, ale uspěl jen částečně.

Šlupka a jeho banda

Recenze Vojtěch Kouřil

Po zařazení sobotecké hudební ikony Šlupky Svěráka do čtvrtletního programu bylo všem jasné, že na zahradě Šrámkova domu bude živo. Skutečně, židle se rychle zaplnily a fronta u Vokýnka nabyla na rozměrech. Na pódiu se představili dva Šlupkovi spoluhráči, Michal Bystrov s kytarou a písničkářka Tamara Nathová s perkusemi. Na prvním místě musím ocenit bravurně fungující komunikaci mezi hudebníky na pódiu. Aranžovali básně (mimo jiné) Jiřího Ortena, Václava Hraběte, Jaroslava Seiferta, Jiřího Wolкера... začali jak jinak než Fráňou Šrámkem, konkrétně jeho básní z rané sbírky *Života bído, přec tě mám rád*. Hudební podkres (toto slovo zde nepoužívám pejorativně) putoval napříč žánry, kytara M. Bystrova básním dodávala někde nádech funku, někde se nořila spíše do vod bluesových. Básně doprovázené pouze Šlupkovým zpěvem a klavírem přivály na soboteckou zahradu šansonový vánek.

Byť měl hudební doprovod v průběhu blízko k různým žánrům, což dává autorovi možnost přiblížit se k náladě básní v lyrickém prostoru co nejlíže, zde se to v některých případech dle mého mínění úplně nepovedlo. Atmosféra některých básní byla doprovodem někde zcela změněna a leckde se ztrácela původní poetičnost. K tomu navíc přispíval problém typický pro řadu českých folkařů 20. století, jímž je naroubovanost textů na libovolně dlouhý melodický úsek. Jako příklad tohoto fenoménu použijme doslovné překlady textů z angličtiny, které jsou vměstnávány na stejné melodické úseky jako v původní verzi (viz Petr Kalandra). Což je samozřejmě snadno se objevující problém i u hudební aranže českých básní.

Tento text rozhodně nemá být zásadní kritikou vystoupení Šlupky Svěráka, Michala Bystrova, Tamary Nothové nebo (nedejbože) kritikou Petra Kalandry, v řadě momentů naopak skupina pracovala s texty citlivě, opatrně a kvalitně, jen poukazují na ošemetnost transformace básně psané volným veršem do folkové písně. Rád bych hodnocení uzavřel tvrzením, že se celý koncert dobře poslouchal a přispěl k pohodě večera.

To byl hrubej vál

Imprese Kateřina Prášilová

Přede mnou sedí pán v obleku, v ruce má klarinet. Nalevo od jeviště gauč, na něm se mrcasí holčička, napravo kytarista a režisér. Režisér říká dobrý večer, já jsem to připravil, Honza Trč mě oslovil a já jsem za to rád. Já si říkám – ježíšikriste. Režisér pokračuje – zaslechli jsme ráno saxofon, takže s náma dnes bude na klarinet hrát pan Žemlička ze Sobotky. Pán v obleku s klarinetem. To mi dělá radost. Všem to dělá radost.

Ozývají se hlasy Kateřiny Koutníkové a Filipa Klegy a já jsem trochu podezíravá. Jak je to s tím bigbitem, dá se v něm dneska ještě žít? A co je to Poezie všedních dnů? To by přece mohl říct každej. Jenomže oba básníci čtoucí své texty si mě okamžitě podmaňují. Aby ne, když mají vlastní životy rádi tak, že by si je chtěli vzít, a obětovali by svoje těla pro to, aby opadaly lidské narcisy. Ve svých verších bez okolků popisují situace klidně i dnů víkendových, bez plácání se v sobě samých. S ohromnou silou jdou rovnou k věci. Místo holčičky na gauči sedí pan Žemlička.

Adaptují svoje texty na místní poměry a není to vůbec potřeba, protože bychom všichni za čtoucími básníky šli z Prahy pěšky klidně i do Ostravy. Atmosféra je tak hutná, že se pod její tíhou hrbím směrem k básníkům. Hrbí se všichni a nikdo ani nedutá. Pat a Mat života stěhují na jeviště gauč a v partnerské poradně – naše děti drogy neberou a nepodřezávají si žíly – se objevuje Marilyn Vondrous s nudlema z kuřecí polívky a s popelem z retek ve fousech a já si uvědomuju, jak

vybroušený humor oba básníci mají. Pan Žemlička s klarinetem, Sandokanova kytara i samply si s nimi oběma skvěle rozumějí. Na utopickej život v Hus-topyčích bych jim kilo a tři miliony k tomu půjčila hned, kdybych je měla.

Najednou to končí, František Hruška rozdává půlky a intenzivní pouto mezi všemi pomalu dojíždí – holky ze skautu ve frontě na záchod říkaly, že to bylo krásný. Tyhle lidi jsem ještě nikdy neviděla, ale hrozně se mi to líbilo, říkaly. Sedám si ke kamarádům a začínám psát tenhle výlev. Vzpomínám si na režisérův úvod a všechno mu odpouštím. Rozverná boubelka hledá, bezvadný kozy, nevěra není nemoc, zaznívá od vedlejšího stolu, kde recesisticky recitují z erotické inzerce. Popadá mě náhlý pocit, že jsem v minulé hodině byla svědkyní něčeho velmi něžného. Všichni někdy chceme žít na Bigbítově.

Autorka podává přihlášku do politické strany ISBN.

Skauti obsadili Šrámkovu zahradu

Rozhovor Ondřej B. Vinš

Technická spolupráce Vojtěch Jandera

Bratři skauti, jak jste se ocitli v Sobotce?

Dneska hnedka o poledňáku nás prostě vykopli z tábora (ze Skokov, pozn. red.), dali nám takhle kostku a řekli vždycky na každé křižovatce, když prostě nebudete vědět kam, což my vůbec nevíme, kam máme jít, tak prostě si hodte kostkou a ona vám řekne.

My jsme měli samozřejmě perfektně sbalený batůžky se vším jídlem, se spacákama, s karimatkami, normálně, dokonce i cukroví jsme v nich měli a oni nám řekli, položte ty batůžky sem a teď si můžete vzít všechno, co jste si do těch batůžků nezabalili.

Takže jsme teďka tady a nemáme vůbec nic, protože v těch batůžkách jsme měli samozřejmě úplně všechno.

Jako kostku jsme teda zahodili po 10 km, protože jsme se točili pořád dokolečka kolem tábora. Takže jsme se rozhodli, že půjdeme do jediného místa, kde by teoreticky mohlo být jídlo. A to byla Sobotka.

A jak přečkáte noc?

Tak první plán byl Humprecht, ale pak jsme se dozvěděli o místní škole, tak jsme zbystřili. Pokoušíme se tam nějak dostat, říkáme tomu operace Skaláček. Podle jedenáctky, která je v mapě a zároveň i na rohožeckém pivu. Uvidíme, jak to vyjde.

Můžeme vás tady obrátit na někoho, kdo by vám třeba pomohl. Jen abychom se pak nemuseli vašemu vedoucímu zpovídat, že jsme vám to zjednodušili.

Řekli: jděte. Žádný instrukce jsme nedostali. To by bylo fajn, splachovací záchod jsme neviděli už tejdén.

Tak dobrá. Ještě poslední otázka, jaký je váš vztah k Jaroslavu Foglarovi-Jestřábovi, který měl včera narozeniny?

Jeho knížky jsou jeden z důvodů, proč jsem se vlastně do skautu přihlásil. Mezi skauty k němu panuje kladný vztah.

Sestra skautka: My jsme i v Praze spali v jeho bývalém oddílu, ve Dvojce.

Autor se identifikuje jako tramp.

Raport! Doporučuje

Jak vám letošní Šrámkovka zní? A jak zní ostatním? *Podcastle* nemine nic, tak si doposlechněte, o co jste třeba přišli.

Zvony (úryvek)

🔊 Edgar Allan Poe

I.

Slyš na saních zvonů zvuk —
stříbrozvuk!

Ký svět plesu v jejich písni se to shluk!

Slyš, jak znějí, znějí, znějí
v ledný zimní noci vzduch!

Rozptýlené hvězdy v reji,
zdá se, mžikat, zářit spějí
křišťálový v nebes luh;

taktem svým, svým, svým
jak run čaruplný rým

v hudbu vln jich a jich tón
padá zvon, zvon, zvon, zvon

zvon, zvon, zvon —

s nimi v souzvuk cinkající, výskající zvon!

II.

Svatebních, slyš, zvonů zvuk,
zlatý zvuk!

Ký svět štěstí v jejich písni se to shluk!

Ký ples v noční vonný vzduch
rozházel jich sladký ruch!

Slyšíš tónů roztavených do zlata
směsici!

jichž se vlna vzpíná bohatá

k hrdličce, jež poslouchá je patříc dojatá
k měsíci!

Z jejich úzkých zvučných cel

jaký proud to libozvuků vzduch kol rozechvěl!

Trysk' a zněl,

a jak pěl,

o Budoucnu rozprávěl.

Rozkoš, kterou rozzvučel

se ten znící, houpající

zvon, zvon, zvon,

zvon, zvon, zvon, zvon,

zvon, zvon, zvon, —

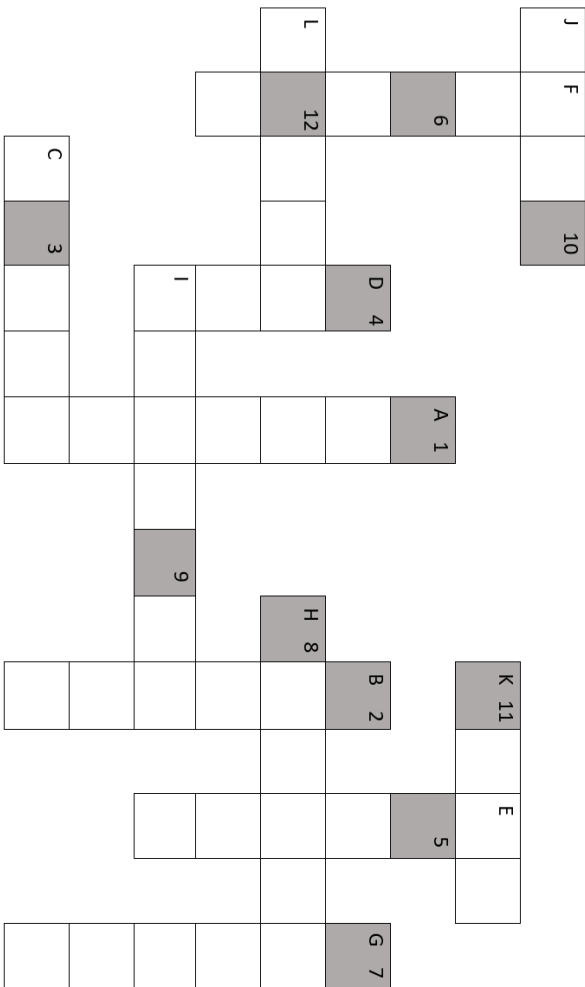
rhythmem znící, cinkající zvon!

(překlad Jaroslav Vrchlický)

Pro chytré hlavičky

Raport! dětem Eliška Rybová

- A. Jak říkáme činnosti, kterou děláme se svým hlasem třeba u kytary, na koncertě nebo když hraje písnička?
 B. Pádová otázka u 5. pádu je: oslovujeme...
 C. Co za zvuk dělá igelitový pytlík nebo suché listí?
 D. Když se někdo vyleká nebo když se někdo hádá, jak říkáme takovému hlasitému projevu?
 E. Když kousneme do citrónu, zašklebíme se, protože je...
 F. Heslo letošního festivalu Šrámkova Sobotka je: ... , jak zní
 G. Když chceme nějakou odpověď, pokládáme...
 H. Citoslovce [au] vyjadřuje...
 I. Když někdo mluví hlubokým, skřehotavým hlasem nebo nějaké zvíře vydává krákvavý zvuk, říkáme, že...
 J. Když jsme unavení, chce se nám...
 K. Kukačka...
 L. Člověk, který loví ryby, je...

Hlášení místního rozhlasu

Od půl osmé večer probíhá hodina mezi pizzou a par(n)asem.

Tady stačí říct Fráňa Šrámek a lidi automaticky tleskaj.

Ve Varech promítají *Bod obnovy*, na Šrámkovce žijeme bod zoufalství. Nastane, když zavírá Vokýnko.

Místní papoušek na balkoně se naučil imitovat autoalarm. Uvidíme, zda za rok zvládne i *Splav*.

Redakce *Raport!u* opět rozšiřuje své služby a nově nabízí ztráty. Na nálezech se stále pracuje.

Mravenci na Vokýnku změnili cestičku. Nyní je můžete potkati v lukách.

V textech *Raport!u* se objevuje čím dál víc čárek, redaktoři se potřebují o něco oprít.

Po pár dnech spaní v sokolovně můžete pocítit *Žiletky* ve vlasech, žiletky v těle. Jako léčbu doporučujeme po vzoru Františka Dobroty vysázet Topoly. Pokud to nepomůže, můžete se vyspat na *Hotelu v Olomouci*.

Svátek má Bohuslava.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Vojtěch Jandera, Pavlína Kašparová, Vojtěch Kouřil, Klára Krásenská, Laura Makovičková, Kateřina Prášilová, Eliška Rybová, Martina Rybová, Ondřej B. Vinš. Všechny fotografie tohoto obšřastníku s láskou fotografuje

© Martin Cáb.

Vychází v Sobotce během 67. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka. Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,

U Studánky 5, 170 00 Praha 7,

IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury. raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0